

**VLÁDA
VLKŮ**

OD AUTORKY BESTSELLERU ŠEST VRAN
LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

Vláda vlků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Leigh Bardugo

Vláda vlků – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VLÁDA
VLKŮ

VLÁDA VLKŮ

Napsala Leigh Bardugo

FRAGMENT

RULE OF WOLVES, copyright © 2021 by Leigh Bardugo
Jacket art © 2021 Leigh Bardugo
Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and spine
with permission.™ and © 2017 Leigh Bardugo. All rights reserved.
Translation © Dana Chodilová, 2021
Map art by Sveta Dorosheva

ISBN tištěné verze 978-80-253-5303-5
ISBN e-knihy 978-80-253-5446-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5447-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5445-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Pro EDU.
Díky za pomoc,
když jsem hledala své místo
mezi vlky.*

GRIŠOVÉ

VOJÁCI DRUHÉ ARMÁDY
MAGISTŘI MALÉ VĚDY

KORPORÁLČICI (ŘÁD ŽIVÝCH A MRTVÝCH)

Smrtiči

Hojiči

ETERÁLČICI (ŘÁD PŘIVOLAVAČŮ)

Větrostrůjci

Ohňostrůjci

Vlnostrůjci

MATERIÁLČICI (ŘÁD VÝROBCŮ)

Řemeslníci

Alchymici

OSTROV
DIVŮ

STEZKA SMRTI

JELKA

VILKI

NOVÁ
ZEMĚ

WEDDLE

REB
HARBOR

EAMES
HARBOR

SHRIFTPORT

EAMES
CHIN

COPTON

PRAVÉ
MOŘE

KETTERDAM

BELENDT

KERCH

JIŽNÍ KOLONIE

KENST HJERTE

ISENVEE

HJAR

ELLING

OVERŪT

AVFALLE

GAFVALLE

KEJERUT

GJELA

FELSTED

FJERDA

ELBJEN

PERMAFROST

DJERHOLM

HALMHEND

HALMENN

CHERNAST

RAVKA

SIBEJA

ARKESK

ULENSK

UDVA

NOVO-KRIBIRSK

OS KERVO

IVETS

BEZMOR

KRIBIRSK

RYEVOST

OS ALTA

BALAKIREV

SIKURSK

POLIZNAJA

KERAMZIN

TSEMNA

CARYEVA

ŠU HAN

KOBVA

BHEZJU

AHMRAT JEN

VLÁDA
VLKŮ

KRÁL
DÉMON

MAKHI KIR-TABANOVÁ, ZROZENÁ Z NEBES, byla poslední z dlouho vládnoucí dynastie královen.

A všechno to byly hlupačky, pomyslela si a krev se jí vařila v žilách, když četla pozvánku. Kdyby nebyly hlupačky, neměla bych teď tenhle malér.

Přesto nedala najevo ani náznak vzteku. Do hladkých tváří se jí nenahrnula krev. Byla královna a chovala se podle toho – vzpřímená záda, vyrovnaný postoj, klidný výraz. Prsty se jí nechvěly, byť každý sval v jejím těle toužil rozdrtit ten papír s elegantním písmem na prach.

Král Nikolaj Lantsov, velkovévoda z Udova, jediný vládce velkolepého národa Ravky, a princezna Ehri Kir-Tabanová, dcera nebes, nejnádhernější z rodu Tabanů, zvou královnu Makhi Kir-Tabanovou na královskou svatbu do kaple v Os Altě.

Obřad se měl konat za měsíc. Dost času na to, aby Makhini sluhové zabalili vhodné róby a šperky, sestavili královský doprovod a připravili jednotku Tavgharadu, elitních vojaček chránících její rod od chvíle, kdy první tabanská královna usedla na trůn. Dost času na to připravit putování po zemi či novou luxusní vzducholodí, kterou zkonstruovali její inženýři.

Spousta času na to, aby mazaná královna upekla válku.

Prozatím ale musela Makhi hrát představení pro ministry, kteří se před ní shromáždili v poradní síni. Její matka zemřela teprve před měsícem. Koruna se mohla vrátit Makhině babičce, ale Leyti Kir-Tabanové táhlo na osmdesátku a o trampoty s řízením země už nestála. Chtěla jen prostřihávat svoje růže a v ústraní si užívat společnosti vášnivých a pohledných milenců, a tak dala Makhi požehnání a uchýlila se na venkov. Makhi byla korunována jen pár dní po matčině pohřbu. Nepanovala dlouho, ale hodlala se postarat, aby jí to vydrželo. Zajistí věk rozkvětu impéria pro svůj lid – a to si žádalo podporu královských ministrů, kteří k ní teď vzhlíželi s tvářemi plnými očekávání.

„Nevidím tu žádný osobní vzkaz od Ehri,“ poznamenala a opřela se na trůně. Pozvánku si položila do klína a zatvářila se starostlivě. „To mě znepokojuje.“

„Měli bychom se radovat,“ pronesl ministr Nagh, oděný v tmavězeleném úřednickém kabátě s mosaznými knoflíky, se dvěma zkříženými klíči, znakem Šu Hanu, na klopě. Všichni ministři byli oblečeni stejně, vypadali jako les strohých stromů. „Copak jsme přesně v tohle nedoufali? Ve svatbu, která zpečetí spojenectví mezi našimi národy?“

V ten výsledek jste doufali vy. Být po vašem, budeme se navěky křčit za svými horami jako vystrašení králíci.

„Ano,“ přisvědčila s úsměvem. „Proto jsme riskovali a vyslali naši vzácnou princeznu Ehri do té primitivní země. Ale měla nám sama napsat vzkaz, dát nějaké znamení, že je všechno v pořádku.“

Ministr Zihun si odkašlal. „Vaše Nejnebeštější Veličenstvo, Ehri možná není šťastná, jen smířená. Nikdy nestála o veřejný život, natož o život mimo jediný domov, jaký kdy poznala.“

„Jsmo Tabanky. Chceme to, co potřebuje naše země.“

Ministr uctivě sklonil hlavu. „Jistě, Vaše Veličenstvo. Máme sepsat odpověď?“

„Udělám to sama,“ rozhodla se královna. „Na znamení úcty. Neuškodí, když do nového partnerství vykročíme pravou nohou.“

„Velmi dobře, Vaše Veličenstvo,“ reagoval Nagh, jako by Makhi vysekla zvlášť vyvedenou úklonu.

Ministrovo schválení královně kupodivu vadilo víc, než kdyby něco namítl.

Zvedla se a ministři o krok couvli, přesně v duchu protokolu. Sestoupila z trůnu a se strážkyněmi Tavgharadu v patách se vydala dlouhou chodbou ke svým pokojům. Hedvábná vlečka šatů šustila na mramorové podlaze, znělo to stejně nepříjemně jako povzdechy jednoho z jejích poradců. Makhi věděla přesně, kolik kroků musí ujít, aby ze sněmovní síně dorazila do svého útočiště. Kráčela tudy nesčetněkrát s matkou a předtím s babičkou. Nyní si v duchu odpočítávala – šestapadesát, pětapadesát – aby zahнала vztek a rozjasnila si myšlení.

Vnímala, že má v patách ministra Yerweie, přestože šoupání jeho pantoflí přehlušovalo rytmické dunění tavgharadských bot. Připadalo jí, jako by ji provázel duch. Kdyby nařídila strážím, aby mu podřízly krk, bez váhání by to udělaly. A později, až by byla souzena pro vraždu – neboť v Šu Hanu může být souzena i královna –, svědčily by proti ní.

Dorazili ke královniným prostorám a Makhi prošla pod pozlaceným obloukem do malého přijímacího pokoje ze světlezeleného mramoru. Mávnutím propustila čekající sluhy a obrátila se ke strážím. „Nerušte nás,“ nařídila jim.

Yerwei ji následoval obývacím pokojem a hudebním pokojem, až se ocitli v impozantním salonu. Makhi tu kdysi sedávala matce na kolenou a poslouchala vyprávění o prvních královnách – válečnicích rodu Tabanů, které v doprovodu svých ochočených sokolů sešly z nejvyšších hor Sikurzoje, aby vládly Šu Hanu. *Taban yenok-yun*, tak se jim říkalo. Bouře, která trvá.

Palác postavily tyto královny a dosud platil za zázrak umu a krásy. Patřil tabanskému rodu. Patřil lidu. A tuto letmou chvílí – jen pár uměřených kroků v chodu dynastie Tabanů – patřil Makhi. Cítila, jak se jí zlepšuje nálada, jakmile se přiblížili k nádvoří Zlatého křídla. Byl to prostor plný zlatavého světla a tekoucí vody, se štíhlými oblouky terasy lemovanými pečlivě udržovanými živými ploty a se zurčícími fontánami v královských zahradách dole. Za nimi se táhly švestkové sady Ahmrat Jenu, stromy stály v pravidelných řadách jako regiment vojáků. V Ravce vládla zima, ale tady v Šu Hanu, v této požehnané zemi, slunce stále hřálo.

Makhi vyšla na terasu. Cítila, že je to jedno z mála míst, kde může bezpečně mluvit, mimo slídivé oči a nastražené uši služebnictva a zvědů. Na stole ze zeleného skla stály džbány s vínem a vodou a mísa pozdních fíků. V zahradě dole zahlédla svou neteř Akeni, hrála si s jedním ze zahradnickových chlapců. Makhi se už před časem rozhodla, že pokud s některým ze svých partnerů nepočne dceru, zdědí jednou korunu Akeni. Nebyla nejstarší z tabanských děvčat, ale už v osmi letech byla zcela zřejmě nejbystřejší. Překvapivé, vzhledem k tomu, že její matka moc chytré kaše nepojedla.

„Teto Makhi!“ zavolala Akeni zezdola. „Našli jsme ptačí hnízdo!“

Zahradníkův chlapec nepromluvil, dokonce se na královnu ani nepodíval, stál mlčky vedle kamarádky a upíral oči na své ošoupané sandály.

„Nesmíš na ta vajíčka sahat,“ varovala ji Makhi. „Dívej se, ale nedotýkej.“

„Nebudu. Chceš kytičky?“

„Přines mi žlutou slívu.“

„Ale ty jsou kyselé!“

„Jednu mi přines a já ti pak povím pohádku.“ Dívala se, jak se děti rozběhly k jižní zdi zahrady. Ovoce rostlo vysoko ve větvích, bude to chtít čas a vynalézavost, aby se k němu dostaly.

„Je to hodné děvče,“ ozval se Yerwei z klenutého průchodu za ní. „Snad trochu moc povolné na dobrou královnu.“

Makhi si ho nevšímalá.

„Princezna Ehri je naživu,“ poznamenal.

Popadla džbán a mrštila s ním na kamennou dlažbu dole.

Servalá závěsy z oken a drásala je nehty.

Zabořila tvář do hedvábných polštářů a ječela.

Ne, nic z toho neudělala.

Jen odhodila pozvánku na stůl a sundala si z hlavy těžkou korunu. Byla z čisté platiny, hojně zdobená smaragdy a pokaždé ji z ní rozbolel krk. Odložila ji vedle fíků a nalila si sklenici vína. Tohle měli dělat sluhové, ale právě teď o ně nestála.

Yerwei vklouzl na terasu a bez vyzvání si posloužil vínem. „Vaše sestra to neměla přežít.“

Princezna Ehri Kir-Tabanová, nejvzácnější a nejmilovanější mezi lidem – proč, to Makhi nikdy nepochopila. Nebyla moudrá, krásná ani zajímavá. Dovedla se jen usmívat a hrát na *khatuur*. A přesto ji zbožňovali.

Ehri měla být mrtvá. Co se pokazilo? Makhi to naplánovala do posledního tahu. Král Nikolaj i princezna Ehri měli zahynout – a ze zločinu měla být obviněna Fjerda. Pod záminkou pomsty smrti milované sestry by pak Makhi vtrhla do země bez krále, bez vedení, zabrala by si její griši pro program *Kherguud* a využila Ravku coby základnu ve válce s Fjerdany.

Osobu, která to měla provést, si vybrala dobře: Mayu Kir-Kaatová byla členkou Tavgharadu princezny Ehri. Mladá, nadaná, a především zranitelná bojovnice a mečířka. Její bratr dvojče zmizel ze své vojenské jednotky a rodině se dostalo vysvětlení, že mladík zahynul v boji. Mayu se však dovtípila, jak tomu bylo doopravdy: vybrali ho, aby se stal jedním z *Kherguudů*, začlenili do programu *Železné srdce*, který z něj udělá silnějšího a vražednějšího vojáka a připraví ho o kus lidskosti. Mayu prosila, aby ho propustili a on se mohl vrátit do služby coby řadový voják.

Královna Makhi věděla, že proces proměny v *Kherguudy* – posílení kostí grišovskou ocelí či připevnění mechanických křídel na záda – je bolestivý. Ale proslýchalo se, že proměna způsobuje ještě něco jiného, že *Kherguudové* ztrácejí něco zásadního ze sebe, jako by bolest spálila kousek toho, co je dělalo lidmi. A to Mayu Kir-Kaatová pro svého bratra samozřejmě nechtěla. Byli dvojčata, *kebben*. Pevnější pouto neexistovalo. Za bratrovu záchranu by položila vlastní život i život krále.

Královna odložila víno a nalila si sklenici vody. Na to, co má přijít, potřebuje čistou hlavu. Její chuva jí kdysi svěřila, že měla být dvojče, ale její bratr se narodil mrtvý. „Pohltila jsi jeho sílu,“ šeptla a Makhi už tehdy věděla, že se jednoho dne stane královnou. Co by se bylo událo, kdyby bratr přežil? Jak by Makhi skončila?

Teď už na tom nezáleželo.

Král Ravky je pořád naživu.

A její sestra taky.

To je zlé. Jenže Makhi nevěděla, *jak moc* je to zlé. Dozvěděl se Nikolaj

Lantsov o spiknutí proti němu? Zpanikařila Mayu a prozradila princezně Ehri celý plán? Ne. To není možné. Tomu odmítala věřit. Na to je pouto *kebben* moc silné.

„Ta pozvánka mi připadá jako past,“ postěžovala si.

„To je většina manželství.“

„Ušetři mě svého vtipu, Yerwei. Jestli král Nikolaj ví –“

„Co by mohl dokázat?“

„Ehri třeba promluvila. Záleží na tom, co ví.“

„Vaše sestra je laskavá duše. Nikdy by neuvěřila, že jste schopná takového úskoku, a rozhodně by nikdy nesvědčila proti vám.“

Makhi plácla do pozvánky. „Tak mi tedy vysvětlí tohle!“

„Třeba se zamilovala. Pokud vím, král je okouzlující.“

„Nebud' směšný.“

Mayu jela do Ravky coby princezna, kdežto Ehri zaujala místo v její gardě. Úkolem Mayu bylo proniknout ke králi Nikolajovi, zavraždit ho a poté si vzít vlastní život. Princezna Ehri byla přesvědčená, že tím to skončí. Ale při invazi, která by následovala, by zákonitě padlo mnoho lidí a Tavgharad měl rozkaz, aby se Ehri stala jednou z obětí. Strážkyně sice sloužily princezně, ale řídily se královními rozkazy. Makhini ministři se nikdy neměli dozvědět o plánu, který se pokusila uskutečnit. Tak co se pokazilo?

„Musíte se té svatby zúčastnit,“ radil Yerwei. „Všichni ministři to budou očekávat. Je to uskutečnění jejich mírových plánů. Očekávají, že budete nadšená.“

„Copak jsem se podle tebe netvářila dost nadšeně?“

„Byla jste taková jako vždycky, dokonalá královna. Známký jsem pozoroval jen já.“

„Lidé, kteří vidí příliš mnoho, často přijdou o zrak.“

„A královny, které málo důvěřují, často přijdou o trůn.“

Makhi se po něm prudce ohlédl. „Co tím chceš říct?“

Yerwei byl jediný, kdo znal pravdu – a nejen podrobnosti Makhina plánu na zavraždění krále Ravky a její vlastní sestry. Svěho času sloužil coby osobní lékař Makhiny matky i babičky. Byl svědkem toho, když si královna Keyen

Kir-Tabanová, zrozená z nebes, na smrtelném loži vyvolila za svou nástupkyni Ehri, nikoli Makhi. Tabanská královna měla právo vybrat si následnici podle vlastního uvážení, ale skoro vždycky to bývala nejstarší dcera. Chodilo to tak stovky let. Makhi *měla* být královnou. Zrodila se k tomu, vychovávali ji pro to. Byla silná jako kterákoli bojovnice z Tavgharadu, zkušená jezdčyně, brilantní stratég, mazaná jako liška. A přece si matka vyvolila Ehri. Poddajnou, sladkou, milovanou Ehri, zbožňovanou lidem celé země.

„Slib mi,“ vyzvala ji matka na smrtelné posteli. „Slib mi, že splníš mé přání. Přísahaej při Šesti vojácích.“

„Slibuji,“ zašeptala Makhi.

Yerwei to všechno slyšel. Byl nejdéle sloužící poradce královny, tak starý, že Makhi ani netušila, jak dlouho už chodí po této zemi. Jako by ani nestárl. Podívala se na něj, na ty vodnaté oči v seschlé tváři. Uvažovala, jestli matce náhodou neprozradil, čím se společně zabývají, jestli jí neřekl o tajných experimentech, o zrození programu *Kherguud*. S Ehri na trůně by to všechno skončilo.

„Ale Ehri nechce vládnout –,“ zkusila namítnout.

„Jenom proto, že si vždycky myslela, že na trůn usedneš ty.“

Makhi vzala matčinu ruku do dlaní. „Ale vládnout bych měla já. Já pro to studovala, já cvičila.“

„A přece tě ty lekce nenaučily laskavosti. Žádný učitel ti nikdy nevštípil soucit. Máš srdce hladovějící po válce a já nevím proč.“

„Je to sokolí srdce,“ prohlásila Makhi hrdě. „Srdce Šu Hanu.“

„Je to sokolí vůle. To je něco jiného. Přísahaej mi, že splníš mé přání. Jsi z rodu Tabanů. Chceme to, co země potřebuje, a tento národ potřebuje Ehri.“

Makhi neplakala, nebránila se, prostě to slíbila.

Pak matka vydechla naposledy. Makhi se pomodlila k Šesti vojákům, zapálila svíce za padlé tabanské královny. Učesala si vlasy a uhladila hedvábný šat. Brzy bude muset obléknout modrou, barvu smutku. A důvodů k němu měla hodně – ztrátu matky, ztrátu koruny.

„Řekneš to Ehri ty, nebo to mám udělat já?“ zeptala se Yerweie.

„Co jí mám říct?“

„Že moje matka –“

„Já nic neslyšel. Jsem rád, že odešla smířená.“

Takto tedy, nad vychládajícím matčiným tělem, vznikl jejich pakt. A tak se zrodila nová královna.

Nyní se Makhi opřela rukama o zábradlí a nadechla se vůně zahrady – vůně jasmínu, sladkých pomerančů. Poslouchala smích své neteře a zahradníkova chlapce. Když připravila sestru o korunu, neuvědomovala si, jak málo se tím vyřeší. Navždycky bude soupeřit s laskavou naivkou Ehri. To utrpení může ukončit jenom jedna jediná věc.

„Zúčastním se sestřiny svatby. Ale nejdřív musím poslat vzkaz.“

Yerwei se naklonil blíž. „Co máte v úmyslu? Víte, že si ministři vaši zprávu přečtou, i když bude zapečetěná.“

„Nejsem blázen.“

„Člověk se může zachovat bláznivě, i když blázen není. Jestli –“

Yerwei se zničehonic odmlčel.

„Co se děje?“ zeptala se Makhi a sledovala jeho pohled.

Po švestkových sadech za zdí paláce klouzal stín. Makhi vzhlédla, čekala, že uvidí vzducholod', ale na nebi nic nebylo. Stín postupoval dál a dál, šířil se jako skvrna, hnal se k nim. Stromy, jichž se dotkl, se kácely, větve černaly, mizely, nezůstávalo po nich nic než šedá země a oblak kouře.

„Co je to?“ zalpal po dechu Yerwei.

„Akeni!“ vyjekla královna. „Akeni, slez ze stromu! Okamžitě běž odtamtud!“

„Trhám slívy!“ křiklo děvče se smíchem.

„Řekla jsem okamžitě!“

Akeni neviděla za zdi, nevěděla o nehlučně se blížící temné vlně smrti.

„Stráže!“ zaječela královna. „Pomozte jí!“

Ale bylo pozdě. Stín přešel po palácové zdi, zlaté cihly zčernaly. Sklouzl na strom. Na Akeni a zahradníkova chlapce jako by se snesl temný závoj. Jejich smích utichl.

„Ne!“ hlesla Makhi.

„Má královno,“ naléhal Yerwei. „Musíte pryč.“

Ale pohroma se zastavila, zarazila se přímo na okraji fontány, ostře jako stopa přílivu na písku. Vše, co leželo před ní, zůstalo svěží, zelené a plné života.

„Akeni,“ vzlykla královna.

Odpověděl jí jen vítr vanoucí ze sadu, rozptylující poslední slabé pramínky stínu. Nezbylo nic než sladká vůně šťastných a nevědomých květin, otáčejících se za sluncem.

NINA CÍTLILA NA JAZYKU slaný vzduch, nechala se zalévat zvuky tržičtě – voláním obchodníků vychvalujících zboží, rámusem racků v djerholmském přístavu, pokřikováním námořníků na palubách lodí. Vzhlédla k útesu, na němž se nad tím vším tyčil Ledový palác, jeho bílé zdi zářily jako odhalené kosti. Měla co dělat, aby se neotřásla. Bylo dobré dostat se ven, mimo izolované prostory Bílého ostrova, ale připadalo jí, že ji ta prastará budova pozoruje, že k ní šeptá: *Já vím, kdo jsi. Sem nepatříš.*

„Mohl bys držet zobák?“ zamumlala.

„Co?“ zeptala se Hanne, s níž kráčela přístavištěm.

„Ale nic,“ odpověděla rychle.

Mluvit s neživými objekty, to nevěstilo nic dobrého. Byla už dlouho uvězněná, ne jen v Ledovém paláci, ale i v těle Mily Jandersdatové, s tváří a postavou upravenými tak, aby utajily její pravou identitu. Střelila dalším zlověstným pohledem k Ledovému paláci. Tvrdilo se, že jeho zdi jsou nedobytné, nikdy je nezdolalo útočící vojsko. Ale jejím přátelům se podařilo proniknout dovnitř. Vypálili do těch velkolepých zdí díru jedním z vlastních tanků Fjerdy.

A teď? Teď si Nina připadala spíš jako myš – velká světlavá myš v těžkých sukních, ohlodávající základy Ledového paláce.

Zastavila se u stánku obchodníka s vlnou. Police přetékal tradičními vestami a šálami, jaké se nosily na slavnostech Vinetkälla. I přes své nejlepší úmysly byla Nina Djerholmem unesená od první chvíle, kdy ho spatřila. Byl úhledný, jak dokáží být jen fjerdská městečka, domy a obchůdky s růžovými, modrými a žlutými fasádami stály nakupené u vody, choulily se k sobě, jako by se chtěly zahřát. Většina měst, která kdy Nina viděla – kolik jich jen bylo? Kolika jazyky v nich mluvila? – byla vybudována kolem náměstí nebo hlavní třídy. Djerholm však ne. Jeho životní mízou byla slaná voda, tržiště vyhlíželo na moře, po nábřeží se táhly krámky, vozíky a stánky nabízející čerstvé ryby, sušené maso, těsto navinuté na žhavých tyčích, opékané nad uhlíky a pak sypané cukrem. Kamenné síně Ledového paláce byly velkolepé a chladné, kdežto tady panoval ruch a život.

Kam se Nina podívala, tam viděla připomínky Djela, větve jeho posvátného jasanu spletené do uzlů a srdcí, přichystané na zimní slavnosti Vinetkälla. V Ravce se teď budou připravovat na svátek svatého Nikolaje. A na válku. To vědomí jí tížilo na prsou každý večer, když se ukládala ke spánku, každý den se jí ovíjelo kolem krku, až se jí krátil dech. Její lid byl v nebezpečí a ona nevěděla, jak mu pomoci. Místo toho tu za nepřátelskými liniemi okukovala pletené čepice a šály.

Hanne šla vedle ní, zachumlaná ve fialovém kabátě, její snědá pleť zářila v pošmourném dni, na ostríhaných vlasech měla nasazenou elegantní pletenou čepici, aby nepřitahovala pozornost. Nesnášela-li Nina omezení Ledového paláce, Hanne jimi trpěla ještě víc. Potřebovala utíkat, jezdit na koni, cítit čerstvou vůni sněhu a borovic, útěchu lesů. Šla s Ninou do Ledového paláce dobrovolně, ale nebylo pochyb o tom, že si na ní dlouhé dny zdvořilých konverzací nad nudnými jídly vybírají svou daň. Stačil tento malý kousek svobody – výprava na trh s rodiči a strážemi v patách – a do tváří se jí vrátila barva a do očí lesk.

„Milo! Hanne!“ zavolala Ylva. „Nechodte daleko.“

Hanne protočila oči a vzala z jednoho vozíku přadeno modré vlny. „Jako bychom byly děti.“

Nina se ohlédla. Hannini rodiče, Jarl a Ylva Brumovi, šli jen kousek za nimi. Přitahovali obdivné pohledy, jak se tak nesli po nábřeží – oba vysocí a štíhlí, Ylva v teplé hnědé vlně a kožešině z červené lišky, Brum v černé uniformě, ze které se Nině zvedal žaludek, na rukávu vyšitého stříbrného vlka *drüskellå*. Následovali je dva mladí lovci čarodějnic s hladce oholenými tvářemi a dlouhými zlatými vlasy. Vousy si můžou nechat růst, teprve až dokončí výcvik a uslyší Djelova slova o slavnosti Hringkälla. A pak se vesele vypraví do světa vraždit griši.

„Papá, chystají tu nějaké představení.“ Hanne ukázala tam, kde se na nábřeží budovalo improvizované pódium. „Můžeme se jít podívat?“

Brum se zakabonil. „Není to nějaký soubor z Kerchu, že ne? S těmi maskami a oplzlými vtipy?“

Kéž by, pomyslela si Nina pochmurně. Toužila po nespoutaných ulicích Ketterdamu. Raději by zhlédla stovku sprostých, halasných představení Surové komedie než pět nekonečných dějství fjerdské opery, kterou byla nucena sledovat předchozí večer. Hanne ji přitom neustále ščouchala do boku, aby neusnula.

„Začínáš chrápat,“ zašeptala jí a po tvářích jí tekly slzy, jak se snažila nespát.

Když Ylva uviděla dceřin zrudlý obličej a vlhké oči, poplácala Hanne po koleni. „Je to dojemný kus, vid’?“

Hanne dokázala jen přikývnout a stisknout Nině ruku.

„Ach, Jarle,“ řekla nyní Ylva manželovi. „Jistě to bude naprosto nezávadné představení.“

„Dobrá,“ dal si říct Brum. Opustili zklamaného kupce s vlnou a vykročili k pódiumu. „Ale člověka překvapuje, jaký obrat to tu vzalo. Podplácení. Kacířství. Přímo tady, v našem hlavním městě. Vidíš?“ Ukázal na průčelí vypáleného krámku, který míjeli. Zdálo se, že býval řeznictvím, ale teď měl rozbité výklady a začouzené stěny.

„Předminulou noc tu udělali zátah. Našli oltář té údajné sluneční světice a další, té... jak se jmenuje? Linnea z vod?“

„Leoni,“ opravila ho Hanne tiše.

Nina o té razii slyšela od svých kontaktů v síti zvěďů Hringsa, zasvěcené osvobozování grišů ve Fjerdě. Zboží bylo vyházeno na ulici, pulty a police strhány, až se našly skryté relikvie – prstní kůstka sluneční světice, ikona namalovaná amatérskou rukou, zobrazující krásnou Leoni se stočenými copy, s pozdviženými pažemi, vytahující jed z řeky a zachraňující město.

„Je to horší než jen uctívání svatých,“ pokračoval Brum a nabodl prstem vzduch, jako by ho osobně urazil. „Prohlašují griši za Djelovy oblíbené děti. Jejich síly jsou prý známkou jeho požehnání.“

Nad těmi slovy Ninu zbolelo srdce. Matthias to taky říkal. Než umřel. Díky přátelství s Hanne se ta rána hojila. Tato mise, tento cíl jí pomáhal, ale bolest nezmizela a ona tušila, že ani nezmizí. Ukradli Matthiasovi život, nedostal šanci najít vlastní cíl. *Já tomu sloužil, má lásko. Já tě chránil. Až do samotného konce.*

Nina spolkla knedlík, který se jí udělal v krku, a přinutila se říct: „Hanne, nedáme si medovou vodu?“ Uvítala by spíš víno, možná i něco silnějšího, ale fjerdským ženám nebylo dovoleno konzumovat alkohol, rozhodně ne na veřejnosti.

Prodáváč medové vody se na ně usmál a čelist mu poklesla, když zahlédl Brumovu uniformu. „Veliteli Brume!“ hlesl. „Něco teplého k pití pro vaši rodinu? Abyste se v takovém chladném dni posílili?“

Ten muž měl široká ramena, mohutný krk a dlouhý zrzavý knír. Zápěstí mu zdobily vytetované kruhy vln, což mohlo znamenat, že je vysloužilý námořník. Nebo něco víc.

Nina měla zvláštní pocit, když se tak dívala, jak si Jarl Brum třese s obchodníkem rukou. Před necelými dvěma roky jen kousek odtud s tímhle velitelem *drüskellü* bojovala. Čelila mu ve své pravé podobě, coby Nina Zeniková, s žilami napumpovanými *jurdou parem*. Ta droga jí umožnila postavit se stovkám vojáků, ochránila ji vůči kulkám a navzdýcky pozměnila její grišovský dar, dodala jí sílu nad mrtvými. Toho dne ušetřila Brumův život, ale vzala si jeho skalp. To ona byla příčinou jeho holé hlavy a jizvy, která se mu táhla kolem lebky jako tučný růžový krysí ocas.

Matthias jí prosil o slitování – pro svůj lid, pro muže, který pro něj byl jako druhý otec. Nina si pořád nebyla jistá, jestli udělala dobře, když ho vyslyšela. Kdyby byla Bruma zabila, nepotkala by se s Hanne. Možná by se nikdy nevrátila

do Fjerdy. Matthias by třeba zůstal naživu. Když příliš uvažovala o minulosti, ztrácela se v ní, v tom všem, co mohlo být. A to si nemohla dovolit. Přes falešné jméno, které nosila, a falešnou tvář, kterou získala díky Ženině krejčovské dovednosti, byla pořád griša, voják Druhé armády a zvěd Ravky.

Takže buď ve střehu, Zeniková, napomenula se.

Brum chtěl obchodníkovi zaplatit, ale ten minci odmítl. „Dárek k Vintekälle, veliteli. Ať jsou vaše noci krátké a váš hrnek vždycky plný.“

Z pódia se rozezněl veselý nápor fléten a bubnů, oznamující začátek představení. Opona se zvedla a odhalila namalovaný skalní útes a miniaturní tržiště pod ním. Dav se nadšeně roztleskal. Díval se na Djerholm, město, ve kterém se nacházel, a na transparent s nápisem PŘÍBĚH LEDOVÉHO PALÁCE.

„Vidíš,“ usmála se Ylva. „Žádné oplzlé žerty. Patričně vlastenecký příběh.“

Brum si roztržitě zkontroloval kapesní hodinky. *Na co čekáš?* podivila se Nina. Diplomatické rozhovory mezi Fjerdou a Ravkou byly stále v chodu a Fjerda zatím nevyhlásila válku. Ale Nina cítila, že boj je na spadnutí. Brum se s ničím menším nesmíří. Předala Ravce to málo tajných informací, které se jí povedlo shromáždit díky poslouchání za dveřmi a u obědů. Nestačilo to.

Rozezněly se cimbály a zahájily příběh Egmonda, génia, který už jako dítě projektoval a stavěl pozoruhodné hrady a velkolepé budovy. Akrobati zatahali za dlouhá přadena hedvábí a vytvořili vysokánské sídlo s šedými věžemi a lesknoucími se klenbami. Publikum se nadšeně roztleskalo. Jeden herec s nadutou tváří – šlechtic, kterému se nechtělo za zvláštní nový dům zaplatit – však Egmonda proklel, pohledného mladého architekta spoutali řetězy a odvěkli do staré pevnosti, která kdysi stávala na skalním útesu nad přístavem.

Scéna se změnila, objevil se Egmond v cele. Víření bubnů předznamenalo mohutnou bouři. Na scéně se rozvlnilo modré hedvábí, naznačovalo záplavu, která obklopila pevnost s králem a královnou Fjerdy uvnitř.

Pro práci v utajení nestačilo jen zvládnout jazyk nebo se naučit několik místních zvyků. Nina se dobře obeznámila s fjerdskými mýty a legendami. V této části příběhu měl Egmond položit ruku na kořeny stromu, který prostupoval stěnu jeho cely, s Djelovou pomocí vyztužit zeď pevnosti silou javoru, zachránit krále a královnu a vystavět základy mohutného Ledového paláce.

Ale místo toho na scénu vešly tři postavy – žena zahalená rudými papírovými růžemi, mladá dívka v bílé paruce s parožíím kolem krku a žena s černými vlasy v modrém rouchu.

„Co je to?“ zavrčel Brum.

Vzdech publika hovořil za vše: do hry vstoupily Sankta Lizaveta z růží, sluneční světice Alina Starková a – což byl podle Niny výtečný tah – bouřková čarodějka Zoja Nazjalenská.

Světice položily ruce na Egmondova ramena a pak na zdi věžeňské cely. Kroutící se kusy látky měly symbolizovat, jak Djelův jasan začíná růst a košatět, jak kořeny pronikají půdou.

„Tak dost,“ ozval se Brum a jeho hlas se zvučně nesl nad davem. Mluvil docela klidně, ale Nině neunikl ostrý tón, když popošel dopředu. Následovali ho dva *drüskellové*, připravení chopit se holí a bičů, které měli u pasu. „Mění se počasí. Představení může pokračovat později.“

„Nechte je hrát!“ zaznělo z davu.

Jakési dítě se rozplakalo.

„To patří do děje?“ nechápala nějaká zmatená žena.

„Měli bychom jít,“ pokusila se Ylva odvést Hanne a Ninu.

Ale dav je obklopoval a tlačil je k pódiu.

„Rozejděte se,“ zaburácel autoritativně Brum. „Jinak budete zatčeni a pokutováni.“

Zničehonic se rozezněl hrom – skutečný hrom, ne plechové bubny účinkujících. Temné mraky se nahrnuly nad přístav tak rychle, až se zdálo, jako by padal soumrak. Moře najednou ožilo, vlny s bílými hřebeny rozkývaly lodě.

„Djel se hněvá,“ křikl někdo v davu.

„Svatí mají vztek,“ ozval se někdo další.

„Rozejděte se!“ houkl Brum přes rámus nastupující bouře.

„Koukejte!“ zavolal kdosi.

Od přístavu se k nim hnala vlna, stoupala výš a výš, a místo aby se zlomila o hráz, přeskočila nábřeží a vzepjala se nad davem jako vodní stěna. Lidé se rozkřičeli. Vlna se ve vzduchu zkroutila a dopadla na nábřeží – přímo na Bruma a jeho vojáky, mrštila jimi na dlažbu a zalila je vodou.

Dav zalapal po dechu a pak se rozesmál.

„Jarle!“ křičela Ylva a snažila se k němu dostat.

Hanne ji zadržela. „Zůstaň tady, mami. Nechtěl by vypadat jako slaboch.“

„Sankta Zoja!“ vykřikl někdo. „Ona přivedla tu bouři!“

Pár lidí v davu se svezlo na kolena.

„Svatí!“ zazněl další hlas. „Oni vidí a chrání věrné.“

Moře vřelo, vlny jako by tančily.

Brum se vypotácel do stoje, tvář rudou, oblečení promočené mořskou vodou. „Vstávejte,“ vrčel a tahal své mladé vojáky. A už se pustil do davu a chytil kajícíky za límce košil. „Vstaňte, nebo vás nechám zavřít za pobuřování a kacírství!“

„Myslíš, že jsme to přehnali?“ zašeptala Hanne, vklouzla rukou Nině do dlaně a stiskla ji.

„Kdepak,“ zamumlala Nina.

Tohle představení, a dokonce i vlna byly jen rozptýlení. Hru uspořádala síť Hringa. Vlnu vytvořil a nasměroval vlnostrůjce ukrytý v jedné z lodí v přístavu. Ale zatímco Jarl Brum a jeho muži vyváděli v davu, prodavač medové vody, který po začátku představení vklouzl do vedlejší uličky, rychle máchl rukama a mraky se rozestoupily.

Sluneční paprsky se lily z nebe na řezníkův krámk, nedávný cíl razie. Zpočátku vypadaly stěny jako holé, ale pak obchodník otevřel láhev, kterou mu Nina propašovala do vozíku. Vypustil oblak amoniaku a na fasádě se jakoby kouzlem objevil vzkaz: *Linholmenn fe Djel ner werre peje.*

Djelovy děti jsou mezi vámi.

Byl to laciný pouťový trik, pomocí kterého si kdysi Nina a další sirotci mezi sebou posílali tajné vzkazy. Ale jak se nedávno naučila v Ketterdamu, při pořádném podvodu jde hlavně o spektakl. Kolem sebe viděla, jak Djerholmští zírají na slova napsaná na průčelí, ukazují si na moře, které se už uklidnilo, na mraky, jež zase zahalily oblohu, poté co prodavač medové vody nenápadně máchl rukama a vrátil se ke svému stánku.

Bude to k něčemu? To Nina nevěděla. Podobné malé zázraky se však děly po celé Fjerdě. V Hjaru se potápěla poškozená rybářská loď, když tu zničeho-

nic záliv zamrzl a námořníci se i se svým úlovkem dostali bezpečně na břeh. Následující ráno se na kostelní zdi objevila nástěnná malba posvátného majáku Sankt Vladimira.

Ve Felstedu navzdory chladnému počasí uzrálo ovoce v jabloňovém sadu, jako by Sankt Felix přiložil na stromy svou hřejivou ruku. Ověnčily je větve jasanu – symbol Djelova požehnání.

Polovina města Kjereku onemocněla neštovicemi, což znamenalo skoro jistý rozsudek smrti. Ale ráno poté, co jeden statkář spatřil přízrak svaté Anastázie vznášející se nad městskou studní s jasanovým věncem na hlavě, se lidé z města probudili čerství, bez boláků a bez horečky.

Zázrak za zázrakem, všechny z dílny Hringsa a agentů Druhé armády. Vlnostrůjci nechali zamrznout přístav, ale předtím způsobili i bouři, která zničila rybářskou loď. Větrostrůjci přivolali brzký mráz do Felstedu, ale Sluneční soldateska přiměla jabloně rozkvést. Agenti Hringsa sice nevytvořili neštovice, zařídili však, aby grišovští korporálci nemocné uzdravili. A co se týkalo přízraku Anastázie, trocha dramatického osvětlení a rudá paruka zvládly úžasné věci.

A pak tu byla ta divná pohroma, která udeřila severně od Djerholmu. Nina netušila, odkud se vzala, zda to byl přírodní jev, nebo práce nějakého nevyzpytatelného agenta Hringsa. Ale věděla, že se šeptá, že je to dílo Bezhvězdného, odplata za Brumovy náboženské razie a zatýkání.

Zpočátku Nina pochybovala, že tyhle zázraky k něčemu budou, bála se, že jejich úsilí je jen dětinské uličnictví a nikam nepovede. Ale Brum se čím dál usilovněji snažil vykořenit uctívání svatých, a to jí dodávalo naději.

Teď k nim přidusal jako zosobněný vztek. Nedalo se brát ho příliš vážně, když byl promočený na kost a vypadalo to, že mu z boty každou chvíli vyskočí rybka. Nina přesto klopila hlavu, odvracela oči a tvářila se bezvýrazně. Brum teď připomínal nebezpečnou minu, která se chystá vybuchnout. Jedna věc byla čelit nenávisti nebo odporu, a něco úplně jiného stát se terčem výsměchu. Ale přesně to Nina chtěla: aby Fjerda přestala považovat Bruma a jeho *drüskelly* za někoho, koho je třeba se bát, a brala je takové, jací jsou – vyplašení surovci, kterými je třeba pohrdat, ne je obdivovat.

„Doprovodím svou rodinu zpátky do Ledového paláce,“ zamumlal ke svým vojákům. „Sepište jména. Všech účinkujících, všech, kdo byli na trhu.“

„Ale ten dav –“

Brum přimhouřil modré oči. „*Jména*. Tohle smrdí po Hringsa. Pokud jsou v mých ulicích, v mém hlavním městě grišové, zjistím to.“

Grišové jsou přímo ve tvém domě, pomyslela si Nina škodolibě.

„Ne abys chodila s nosem nahoru,“ hlesla nenápadně Hanne.

„Pozdě.“

Nastoupili do prostorného kočáru. Král a královna darovali Brumovi jedno z hlučných nových vozidel, která nepotřebovala koně, Ylva však dávala přednost kočáru. Ten nechrlil černý kouř a nehrozilo, že se ve strmém stoupání k Ledovému paláci porouchá.

„Jarle,“ oslovila manžela, když se zabořili do sametových sedadel. „Copak se stalo něco tak hrozného? Čím víc budeš na tyhle kousky reagovat, tím víc těm lidem narostou ramena.“

Nina čekala, že Brum vybuchne, ale ten dlouho mlčel a jen hleděl na šedé moře za okénkem.

Když promluvil, bylo to ovládaným hlasem, vztek už zkontroloval. „Měl jsem udržet zlost na uzdě.“ Natáhl se a sevřel Ylvě ruku.

Nině neušlo, jaký účinek mělo to drobné gesto na Hanne, všimla si toho utrápeného, provinilého pohledu v jejích očích. Pro Ninu bylo snadné Bruma nenávidět, považovat ho za zločince, kterého je třeba zničit. Ale pro Hanne to byl otec a v takovýchto chvílích, kdy byl laskavý, rozumný a mírný, nepřipomínal netvora, ale jen muže, který dělá to nejlepší pro svou zemi.

„Ale tohle není záležitost hrstky lidí, co dělají rozruch na tržišti,“ pokračoval Brum unaveně. „Pokud lidé začnou považovat naše nepřátele za světce –“

„Jsou to fjeřdští svatí,“ poznamenala Hanne skoro s nadějí.

„Ale nejsou grišové.“

Nina se kousla do jazyka. Možná jsou, a možná nejsou. Sěnj Egmond, ten velký architekt, se prý modlil k Djelovi, aby posílil pevnost před bouří. Ale jiné historicky tvrdily, že se modlil ke svatým. A byli tací, kteří věřili, že Egmondovy zázraky neměly nic společného s nadpřirozenými zásahy, ale pra-

menily z grišovského talentu, že to byl nadaný výrobce, který dokázal po vůli manipulovat s kovem a kamenem.

„Fjerdští svatí byli ctnostní lidé,“ pokračoval Brum. „Byli oblíbení u Djela, ne... u těchto démonů. Ale nejde jen o to. Poznaly jste třetího svatého tam na té scéně? Byla to Zoja Nazjalenská, generálka Druhé armády. Na té ženské není nic svatého ani přirozeného.“

„Žena slouží jako generál?“ zeptala se Hanne nevinně.

„Pokud se taková kreatura vůbec dá nazvat ženou. Snůška protivnosti a odporosti. Grišové jsou Ravka. Ti Fjerdané, co uctívají falešné svaté... ti svěřují svou důvěru cizí moci, moci, se kterou se chystáme válčit. Tahle nová víra je horší hrozba než jakékoli vítězství na bitevním poli. Pokud o ty lidi přijdeme, prohrajeme boj ještě dřív, než začne.“

Pokud dobře odvedu svou práci, pak ano, pomyslela si Nina.

Musela doufat, že odpor vůči grišům u prostých Fjerdanů nepřeváží jejich lásku k vlastním synům a dcerám, že většina z nich znala někoho, kdo zmizel – přítele, souseda, možná i příbuzného. Ženu, která byla ochotna opustit živobytí a rodinu ze strachu, že bude odhalena její síla. Chlapce uneseného v noci z domova k mučení a smrti z rukou Brumových lovců čarodějnic. Možná, že se Nině prostřednictvím jejích malých zázraků povede dát Fjerdě něco, kolem čeho se sjednotí, důvod zpochybnit nenávisť a strach, kterými se Brum tak dlouho ohání jako zbraněmi.

„Ten Aparátus nám tu podkopává všechno, pro co jsme pracovali,“ hudroval dál Brum. „Jak mám očistit naše města a městečka od cizího vlivu, když je kacír v samém srdci naší vlády? Vypadáme jako nejhorší pokrytci a on má zvědy v každém výklenku.“

Ylva se zachvěla. „Je to děsivý člověk.“

„To je všechno jen naoko. Ty vousy. Ta tmavá roucha. Rád straší dámy těmi divnými promluvami a kradným vystupováním, ale není nic víc než skřehotající pták. A my ho potřebujeme, jestli chceme Demidova dostat na trůn. Ravčané slyší na podporu od toho kněze.“

„Smrdí hřbitovem,“ postěžovala si Hanne.

„To je jenom kadidlo.“ Brum zabubnoval prsty o rám okna. „Těžko říct,

v co ten člověk doopravdy věří. Tvrdí, že král Ravky je posedlý démony, že Vadik Demidov byl pomazán samotnými svatými, aby vládl.“

„Odkud se ten Demidov vlastně vzal?“ zeptala se Nina. „Moc doufám, že se s ním setkáme.“

„Držíme ho v bezpečí pro případ, že by zabijáky z Ravky napadlo vzít si ho na mušku.“

Bohužel.

„Je vážně Lantsov?“ vyptávala se dál.

„Má větší nárok na trůn než ten bastard Nikolaj.“

Kočár zastavil a oni vystoupili, ale než Nina stačila došlápnout na šterkovou cestu, běžel už k Brumovi voják se složeným papírem v ruce. Nina zahlédla královskou pečeť – korunovaného grimjerského vlka ve stříbrném vosku.

Brum rozlomil pečeť, přečetl si zprávu, a když vzhlédl, zhoupł se Nině žaludek. Navzdory promočeným svrškům a ponížení v přístavu velitel přímo zářil.

„Nastal čas,“ prohlásil.

Nina sledovala, jak se Ylva žalostně usmála. „Takže nás opustíš. A já budu každou noc čekat se strachem v srdci.“

„Není čeho se bát,“ odbyl ji Brum a zastrčil si papír do kapsy kabátu. „Proti nám neobstojí. Konečně přišla naše chvíle.“

Měl pravdu. Fjerdané mají tanky. Mají zajatce z řad grišů závislé na *paremu*. Vítězství je jisté. Zvláště pokud Ravka zůstala sama, bez spojenců. *Měla bych tam být. Patřím do toho boje.*

„Pocestujete daleko?“ zeptala se.

„Vůbec ne,“ odpověděl Brum. „Milo, vypadáš tak vyplašeně! To mi tak málo věříš?“

Nina se přinutila usmát. „Ne, pane. Jen se bojím o vaše bezpečí stejně jako my všichni. Pojděte, vezmu vám kabáty, běžte dovnitř a zahřejte se. Musíte si užít společné rodinné chvíle, než velitel Brum odjede.“

„Ty jsi hotové požehnání, Milo,“ blahořečila jí Ylva láskyplně.

Nina jí vzala kabát, Hanne a Brumovi také a její ruka se už sunula do kapsy, kam uložil zprávu.

Přichází válka. Potřebuje předat zprávu svému králi.

NIKOLAJ KONEJŠIVĚ POPLÁCAL SVĚHO nervózního koně po krku. Jeho pacholek se ho snažil přesvědčit, že se pro krále nehodí, aby jezdil na zvířeti jménem Šprým, ale Nikolaj měl pro toho grošovaného koníka s pokroucenýma ušima slabost. Rozhodně to nebyl nejkrásnější kůň z královských stájí, ale dovedl neúnavně běžet celé míle a byl pevný jako skála. Aspoň obvykle býval. Právě teď ale jančil, kopyta mu tancovala, tahal za otěže. Nezamlouvalo se mu to tu. A Nikolaj mu to nemohl vyčítat.

„Řekněte mi, že nevidím to, co si myslím,“ řekl s nepatrnou nadějí.

„A co si myslíš, že vidíš?“ zeptala se Tamara.

„Masovou zkázu. Jistou záhubu.“

„Ne tak úplně jistou,“ vložila se do toho Zoja.

Nikolaj po ní střelil pohledem. Černé vlasy si stáhla dozadu tmavěmodrou stužkou. Bylo to nesmírně praktické, ale rozptylovalo ho to, měl sto chutí ji rozvázat. „Co se děje? Má nejpesimističtější generálka hlásá optimismus?“

„Pravděpodobnou záhubu,“ upřesnila Zoja a zlehka zatáhla za otěže své bílé klisny. Všichni koně byli nervózní.

Přes Jarjenoš se kradlo svítání, koupalo střechy a ulice v růžovém světle. Na pastvinách za městem viděl Nikolaj stádo koní s chundelatou zimní srstí, podupávali kopyty v chladu. Mohla to být malebná scéna, snová krajinka nějakého námezdního malíře, kterou by prodal bohatému obchodníkovi s přebytkem peněz a nedostatkem vkusu – nebýt ovšem té mrtvé, popelavé půdy, která hyzdila krajinu jako skvrna rozlitého inkoustu. Pohroma se táhla od výběhů koňského statku v dálce až po okraje města pod nimi.

„Dvě míle?“ pokusil se Nikolaj odhadnout rozsah zkázy.

„Přinejmenším,“ odvětil Tolja, který se díval skládacím dalekohledem.
„Možná i tři.“

„Dvakrát tolik než v tom případě u Balakireva.“

„Zhoršuje se to,“ poznamenala Tamara.

„To se nedá říct,“ namítl Tolja. Stejně jako jeho sestra měl na sobě uniformu bezvýrazné olivové barvy, mohutné bronzové paže se slunečním tetováním si nechal navzdory zimnímu chladu odhalené. „Nemusí to tak nutně být.“

Tamara si odfrkla. „Jsme v Ravce. Vždycky se to zhoršuje.“

„Je to tak.“ Zojiny modré oči bloudily po obzoru. „Ale je to *jeho* práce?“

„Copak by to bylo možné?“ uvažoval Tolja. „Držíme ho zavřeného ve sluneční cele od té doby, co... se vrátil.“

Vrátil. Na tom slově bylo cosi půvabného. Jako by si Temnyj jen odskočil na dovolenou na Ostrov divů, črtal si tam skici hradních zřícenin, ochutnával místní speciality. Ne že byl navrácen zpátky do života prastarým rituálem nastrojeným krvežíznivou svatou se zálibou ve včelách.

„Nerad bych našeho slavného vězně podcenil,“ odpověděl Nikolaj. „A co se týká toho, co je možné...“ Inu, tohle slovo už dočista ztratilo význam. Setkal se se svatými, sledoval jejich zkázu, málem přitom sám zahynul, stal se hostitelem démona. Viděl, jak se dávno mrtvý muž vrátil k životu, a byl přesvědčen, že se v té ženě, která stojí vedle něj, skrývá prastarý drak. Kdyby *možné* bylo řeka, už dávno by se vylilo ze břehů a způsobilo potopu.

„Koukejte,“ upozornil je Tolja. „Kouř.“

„A jezdci,“ dodala Tamara. „To vypadá na malér.“

Na kraji města, poblíž místa, které zasáhla pohroma, spatřil Nikolaj shromáždění mužů na koních. Vítr k nim nesl vzteklé hlasy.

„Tamhle jsou sulijské vozy,“ oznámila Zoja tvrdým, úsečným hlasem.

Rozezněl se výstřel.

Všichni tam upřeli pohled a za okamžik už se společně hnali z kopce do údolí.

Ve stínu velkého cedru stály dvě skupiny lidí, jen pár kroků od místa, kde pohroma vymazala z krajiny veškerý život. Byli na okraji sulijského tábora a Nikolajovi neušlo, že vozy jsou šikovně rozmístěny tak, aby tvořily hradbu. V dohledu ani jediné dítě. Osazenstvo bylo připraveno na možný útok. Asi proto, že muselo být připraveno neustále. Staré zákony zakazující Sulijcům vlastnictví půdy a cestování byly zrušeny ještě před nástupem vlády jeho otce, ale předsudky se odstraňovaly jen stěží. A ve špatných dobách se horšila i situace Sulijců. Názorným příkladem byla lůza – nebylo pro to jiné slovo, pušky a horečné pohledy v očích o tom jasně svědčily – stojící teď proti nim.

„Zmizte!“ houkl Nikolaj, jakmile se přiblížili. Ale obrátilo se k němu jen pár lidí.

Tolja vyrazil kupředu, vjel na svém mohutném koni mezi obě skupiny. „Ve jménu krále, složte zbraně!“ zaburácel. Vypadal jako svatý válečník, oživlý obraz ze stránek knihy.

„Velice působivé,“ poznamenal Nikolaj.

„Předvádí se,“ rýpla si Tamara.

„Nevyčítej mu to. Hodí se, když má někdo postavu jako rozložitý dub.“

Lidé z města a Sulijci o krok couvli, s otevřenými ústy zírali na obřího uniformovaného Šuhana s tetovanými pažemi ve svém středu. Nikolaj v davu poznal Kyrila Mirova, místního guvernéra. Nadělal pěkné peníze prodejem solených tresek a výrobou nových vozidel, která rychle nahrazovala kočáry a povozy. Neměl v sobě ani kapku šlechtické krve, zato plno ctižádosti. Chtěl, aby ho lidé coby vůdce brali vážně, a tudíž měl pocit, že musí něco dokázat. Věčně jen otravoval vzduch.

Nikolaj využil příležitosti, kterou mu připravil Tolja. „Dobré ráno,“ zahlaholil vesele. „Sešli jsme se tu vespolek na časnou snídani?“

Lidé z města se hluboce uklonili. Sulijci ne. Ti žádného krále neuznávali.

„Vaše Vznešenosti,“ pozdravil Mirov. Byl to štíhlý muž s tváří jako z vosku. „Netušil jsem, že se nacházíte poblíž. Byl bych vám vyjel vstříc a uvítal vás.“

„Co se tady děje?“ zeptal se Nikolaj klidně, bez náznaku výčitek v hlase.

„Podívejte se, co provedli našim polím!“ neudržel se jeden z Mirovových mužů. „Co provedli městu! Deset domů se rozplynulo jako dým. Dvě rodiny zmizely a taky tkadlec Gavoš.“

Rozplynulo se jako dým. Stejně zprávy přicházely i z dalších míst v Ravce: pohroma, která udeřila zničehonic, přival temnoty, který obalil města, zemědělskou půdu, přístavy. Všechno, čeho se dotkl, se rozplynulo do nicoty, rázem, znenadání, jako když zhasne svíce. Lesy a pole zbavoval veškerého života. *Kilyklava*, tak tomu slyšel říkat – upír, podle tvora z mýtů.

„To nevysvětluje, proč jste tasili zbraně,“ poznamenal Nikolaj přívětivě. „Stalo se tu něco hrozného. Ale není to sulijská práce.“

„Jejich tábora se to nedotklo,“ namítl Mirov. Nikolajovi se nelíbil jeho odměřený tón. Jedna věc byla uklidňovat chňapajícího psa, a jiná pokoušet se domluvit s člověkem, který si vyhloubil úhledný zákop a opevnil ho. „Tahle... věc, tahle hrůza udeřila jen pár dní potom, co dorazili do naší krajiny.“

„Vaší krajiny,“ vyštěkl muž stojící v čele sulijské skupiny. „Sulijci žili v každé zemi na téhle straně Pravého moře ještě předtím, než ty země dostaly jména.“

„A co jste tady postavili?“ obořil se na něj řezník ve špinavé zástěře. „Nic. Tohle jsou naše domovy, naše živnosti, naše pastviny a dobytek.“

„Jsou to prokletí lidé,“ dodal Mirov, jako by předkládal fakta – množství srážek za loňský rok, cenu pšenice. „Vědí to všichni.“

„Nerad trhám partu,“ spustil Nikolaj, „ale já nic takového nevím a tahle pohroma udeřila na nejrůznějších místech. Je to přírodní jev, mí materiálčici ho studují a najdou řešení.“ Opojná kombinace lži a optimismu, ale trocha přehánění ještě nikoho nezabila.

„Bez povolení vstupují na půdu hraběte Nerenského.“

Nikolaj se zahalil hávem lantsovské autority. „Já jsem král Ravky. Hrabě drží tuto půdu na základě mého uvážení. Já říkám, že tito lidé jsou tu vítáni a pod mou ochranou.“

„Říká král bastard,“ zabručel řezník.

Rozhostilo se ticho.

Zoja začala pěsti a přes pole se převalil hrom.

Ale Nikolaj zvedl ruku. Tuhle válku silou nevyhrají.

„Můžeš to zopakovat?“ zeptal se.

Řezník byl brunátný, mračil se jako kakabus. Možná ho trefí mrtvice, pokud ho dřív nezabije jeho ignorantství. „Řekl jsem, že jste bastard a nesluší se, abyste seděl na tak pěkném koni.“

„Slyšel jsi to, Šprýme? Pochválil tě, že jsi pěkný.“ Nikolaj se vrátil pohledem k řezníkovi. „Tvrdíš, že jsem bastard. Proč? Protože to říkají naši nepřátelé?“

Davem se rozlehlo stísněné mumlání. Šoupání nohama. Ale nikdo nic neřekl. *Dobře.*

„Považujete teď za svého pána Fjerdu?“ Nikolajův hlas se nesl nad shromážděním lidí z města, nad Sulijci. „Naučíte se mluvit jejich jazykem? Pokloníte se před jejich králem a královnou čisté krve, až jejich tanky přejedou hranice Ravky?“

„Ne!“ vykřikl Mirov a odplivl si na zem. „To nikdy!“

O jednoho míň.

„Fjerda vám nabila zbraně smyšlenkami o mém původu. Doufá, že ty zbraně obrátíte na mě, na vaše krajany, kteří právě teď stojí na hranicích, připraveni bránit tuto zemi. A že tu krvavou válečnou práci provedete za ně.“

Tady Nikolaj samozřejmě lhal. Ale králové dělají, co si přejí. Bastardi dělají, co musí.

„Já nejsem žádný zrádce,“ zavrčel řezník.

„Ale rozhodně tak mluvíš,“ rýpl si Mirov.

Řezník vypnul prsa. „Bojoval jsem v Osmnáctém regimentu a můj synek tam bude bojovat taky.“

„Vsadím se, žeš prohnal hezkých pár Fjerdanů,“ pokývl Nikolaj.

„To teda sakra jo,“ odpověděl řezník.

Ale muž vedle něj nebyl tolik přesvědčený. „Já nechci, aby moje děti šly do další války. Pošlete tam ty čarodějnice.“

Zoja teď nechala blesk zapraskat přímo kolem nich. „Grišové povedou útok a já sama se nastavím první kulce, když bude třeba.“

Mirovovi lidé o krok couvli.

„Měl bych ti poděkovat,“ řekl Nikolaj s úsměvem. „Když si Zoja usmyslí, že bude hrdinka, umí pěkně nahnat strach.“

„To bych řekl!“ vyjekl řezník.

„Umřeli tady lidé,“ ujal se zas slova Mirov, aby si získal zpátky trochu autority. „Někdo musí zaplatit za –“

„Kdo zaplatí za sucho?“ zeptala se Zoja. Její hlas prořízl vzduch jako dobře nabroušené ostří. „Za zemětřesení? Za hurikány? Takoví jsme? Třasořitkové, co kvílují při první zmínce potíží? Nebo jsme Ravčané – praktičtí, moderní, žádní otroci pověr?“

Některí lidé z města vypadali rozhořčeně, ale jiní se tvářili zakřiknutě. V jiném životě by Zoja mohla být obávanou vychovatelkou – se zády jako pravítko a kyselým obličejem –, před níž by si každý strachem počural kalhoty. Ale jedna sulijská žena si ji měřila se zkoumavým výrazem. Nikolajova generálka, od níž se dalo čekat, že jakékoli drzé civění odrazí pohledem tak plamenným, že by mohl sežehnout lesy, si to buď neuvědomovala, nebo ji schválně ignorovala.

„*Khaj pa ve*,“ řekla ta žena. „*Khaj pa ve*.“

Nikolaj by rád věděl, co to znamenalo, měl však na starosti naléhavější záležitosti. „Já vím, je to malá útěcha, ale měli bychom probrat, jakou pomoc vám může koruna nabídnout náhradou za ztracenou půdu a domovy. Budu –“

„Já s guvernérem promluvím,“ ozvala se Zoja rázně.

Nikolaj měl v plánu jednat s Mirovem sám. Ten muž měl slabost pro vysoké postavení a pozornost autorit mu imponovala. Ale Zoja už k němu pobídla svého koně.

„Buď milá,“ varoval ji král tiše.

Věnovala mu vřelý úsměv a zamrkala na něj. „Budou.“

„To bylo opravdu přesvědčivé.“

Úsměv se okamžitě rozplynul. „Už roky sleduju, jak podlézáš celé Ravce. Pár triků jsem pochytila.“

„Já nejsem podlézavý.“

„Občas ano,“ mínil Tolja.

„No tak dobře,“ připustil Nikolaj. „Ale nese to ovoce.“

Díval se, jak Zoja sklouzla z koně a vede Mirova stranou. Ten na ni zíral málem s pootevřenou pusou, což byl častý účinek Zojiny krásy a neurčitého nádechu krutosti. Možná, že tyhle věci Mirova opájely ještě víc než postavení.

Ale Zoja se nesnažila o nějaké výhody. Ona utíkala. Nechtěla čelit té sulijské ženě, a to nebylo jeho generálce podobné. Aspoň nebývalo. Ale od té doby, co ztratila Jurise, od bitvy ve Vráse, se Zoja změnila. Připadalo mu, jako by ji sledoval z dálky, jako by o krok poodešla ode všech a všeho. A přece byla ostrá jako vždycky, zbroj jí seděla pevně na místě, té ženě, která kráčí světem rozhodně a s grácií a nemá čas na slitování.

Soustředil se na Sulijce. „V zájmu vašeho bezpečí by bylo nejlíp, kdybyste se dnes vydali dál.“

Jejich vůdce se naježil. „Ať už ta hrůza byla cokoli, my s ní nemáme nic společného.“

„To vím, ale až padne noc, možná převáží horké hlavy.“

„Takhle vypadá ochrana krále Ravky? Výzva, abychom se vytratilí do tmy?“

„To není výzva, je to návrh. Můžu sem poslat ozbrojené muže, aby chránili váš tábor, ale nemyslím, že byste je rádi viděli.“

„To máte pravdu.“

Nikolaji se nechtělo nechat tyto lidi bez útočiště. „Jestli chcete, pošlu zprávu hraběnce Grecinové, aby vám zpřístupnila svoje pole.“

„Ona by přijala Sulijce na své pozemky?“

„Ano, jinak nedostane žádné z těch nových mlátiček, které rozdělujeme statkům.“

„Tenhle král jedná prostřednictvím kulek a vydírání.“

„Tenhle král vládne lidem, ne svatým. Někdy je třeba něco víc než jen modlitba.“

Muž se rozesmál. „Na tom se shodneme.“

„Pověz mi,“ oslovil Nikolaj ženu stojící vedle sulijského vůdce. Snažil se to říct jakoby nic. „Cos řekla generálce Nazjalenské?“

„Nazjalenské,“ uchechtla se žena.

Nikolaj povytáhl obočí. „Ano. Cos jí řekla?“

„*Yej menina enu jebra zheji, yepa Korol Rezni.*“

Sulijec se rozesmál. „Prý že její slova byla pro generálku, ne pro tebe, králi –“

„Těhle části jsem rozuměl dobře,“ přerušil ho Nikolaj. *Korol Rezni*. Zjizvený králi. Z mnoha jmen, které dostal, to rozhodně nebylo nejhorší, ale ta slova popíchla jeho démona. *Klid, dosáhli jsme porozumění, ty a já*. Jenže démon na zdravý rozum nedal.

Následující hodinu Nikolaj a Tamara zpovídali Sulijce, kteří jim byli ochotni popsat onu temnou pohromu, pak se rozloučili a s Toljou a Zojou se dali na odjezd.

„No?“ zeptal se král cestou zpátky na kopec.

„Totéž jako u Balakireva,“ řekl Tolja. „Skvrna temnoty valící se po krajině, jako když nastupuje bleskurychlý soumrak. Všechno, čeho se stín dotkne, se rozplyne v temnotě – zvířata, budovy, dokonce i lidé se promění v dým, nezbude po nich nic než spálená země.“

„Sotva den předtím dorazili poutníci,“ doplnila Zoja. „Stoupenci Bez hvězdného. Tvrdí, že je to trest za vládu krále bez víry.“

„To není fér. Já věřím ve spoustu věcí,“ bránil se Nikolaj.

Tolja povytáhl obočí. „V co třeba?“

„V dobré technologie a ještě lepší bourbon. Uvítal Mirov a jeho přátelé ty náboženské poutníky a vyslechli si je?“

„Ne,“ řekla Zoja s jistým uspokojením. „Dost z nich si ještě pamatuje válku a to, jak Temnyj zničil Novokribirsk. Vyhnali ty černé fanatiky z města.“

„V Jarjenoši si zřejmě potrpí na davovou hysterii. Co ti řekla ta žena?“

„Nemám tušení,“ odpověděla Zoja. „Já sulijsky neumím.“

Tamara se na ni zadívala. „*Vypadala jsi, že jí rozumíš*. Vypadala jsi, jako že se nemůžeš dočkat, až jí zmizíš z očí.“

Nikolaj tedy nebyl jediný, kdo si toho všiml.

„Nebud' směšná,“ odbyla ji Zoja. „Měla jsem práci.“

Tolja pokývl hlavou na Nikolaje. „Sulijci tě nemají v lásce, že ne?“

„Nevím, jestli mají důvod mě milovat,“ odpověděl. „Neměli by žít v naší zemi ve strachu. Neudělal jsem dost, abych jim zajistil bezpečnost.“ Další

položka, kterou musí přidat do seznamu svých neúspěchů. Od chvíle, kdy nastoupil na trůn, bojuje s příliš mnoha nepřáteli – s Temnyjem, Fjerdany, Šu Hanem, s *jurdou parem*, s tím zatraceným démonem, který se v něm skrývá.

„Všichni žijeme ve strachu.“ Zoja pobídla koně do trysku.

„Taky způsob, jak změnit téma,“ poznamenal Tolja.

Následovali ji, a když zdolali vrchol, ohlédla se Tamara na rány, které zanechala pohroma na polích. „V jednom mají Bezhvězdní pravdu. Souvisí to s Temnyjem.“

„Bohužel ano,“ přisvědčil Nikolaj. „Všichni jsme viděli písky Vrásy. Jsou mrtvé a šedé. Přesně jako oblasti stížené touhle pohromou. Myslel jsem, že když se Vrása stínu zhroutila a temnota se rozptýlila, její půda se sama uzdraví.“

„Jenže tam už nikdy nic nevyrostlo,“ navázal Tolja. „Je to prokletá země.“

Nikolaj to slovo nemohl zamítnout jako pouhou pověru. Údolí Tula bylo sídlem nejposvátnějších území v Ravce. Sankt Felix zde údajně pěstoval svůj sad – nebo trnitý les, podle toho, které historce člověk věřil. Bylo to také místo konání prvního rituálu *obisbaja*, který měl oddělit zvíře od člověka. Ale Temnyj to všechno poskvřnil. Jeho pokus vytvořit vlastní umocňovače a použít k tomu *merzost* udělal z jeho síly frašku, proměnil údolí v temnou krajinu plnou netvořů. Nikolaj občas uvažoval, jestli se kdy toho neblahého dědictví zbaví.

Pokud se neujmeš své role v té věci, pak ne. Nastal čas, aby si uvědomili ošklivou pravdu toho, co tahle pohroma znamená.

„Žádné jiné vysvětlení není,“ povzdechl si. „Vrása se rozšiřuje. A způsobili jsme to my.“

„To nemůžeš vědět –,“ začala Tamara.

„Víme to,“ přerušila ji Zoja chladným hlasem.

Nikolaj si vzpomněl na zemětřesení, které pocítili po celé Ravce i dál, když se prolomily hranice Vrásy. Jelizabeta byla poražena. Zahynuli tři svatí, grišové nekonečné síly. Nikolajův pokus podstoupit *obisbaju* a zbavit se vnitřního démona selhal. Přežívá v něm síla Temnyje a nyní ten člověk znovu chodí po zemi. Jistěže to má následky.

„Nabereme vzorky půdy,“ pokračoval. „Ale stejně víme, co se to tu děje.“

„No dobře. Takže za to můžeš ty,“ prohlásila Tamara. „Jak to zastavíme?“

„Musíme zabít Temnyje,“ odpověděla Zoja.

Tolja protočil panenky. „To je tvoje odpověď na všechno.“

Zoja pokrčila rameny. „Jak víme, že to neplatí, když to nezkusíme?“

„A co ten démon uvězněný v králi?“ zeptala se Tamara.

Zoja se zamračila. „Maličkost.“

„Co třeba znovu zkusit *obisbaju*,“ navrhl Tolja. „Objevil jsem nový text, který –“

„Posledně ho to málem zabilo,“ vyštěkla Zoja.

„Maličkost,“ opáčil Nikolaj. „Musíme to zvážít.“

„Až po svatbě,“ dodala Zoja.

„Ano,“ přisvědčil Nikolaj a pokusil se v sobě najít nadšení. „Po svatbě.“

Zoja si s pohledem upřeným na obzor povzdechla: „Prosím, řekni mi, že jsi s princeznou Ehri někam postoupil.“

„Líp se mi myslí na to, že si znova vrazím trn do srdce, než že se budu dvořit princezně.“

„Rozhodně to chce víc finesy,“ řekla Zoja. „A té máš na rozdávání.“

„To nezní zrovna jako lichotka.“

„Taky že není. Máš víc kouzla než rozumu. Ale i když jsi s tím otravný, dá se to využít i v delikátních záležitostech diplomacie.“

„Upřímně řečeno, neměl jsem skoro ani čas s ní promluvit.“ Hodlal ji pozvat na oslavu svátku svého svatého, ale jaksi se k tomu ještě nedostal. Věděl, že by se měl s princeznou sblížit. *Musí* to udělat, jestli má doufat, že jeho plány do budoucnosti přinesou ovoce. Ale vyhýbal se jí od té tíživé noci, kdy zemřel Isaak a ze ženy, kterou všichni považovali za Ehri, se vyklubala vražedkyně. Od té doby byla skutečná princezna Ehri izolována v luxusních pokojích, které pro ni však znamenaly žalář. Její tavgharadské strážce byly drženy v nepohodlnějších vězeňských celách pod starými stájemí a vražedkyně – dívka, která vrazila nůž Isaakovi do srdce ve víře, že zabíjí krále – se pod zámkem zotavovala ze svých zranění. A co se týkalo dalšího Nikolajova vězně? No, ten měl naprosto výjimečnou vlastní celu.

„Ehri pomalu roztává,“ pokračoval Nikolaj. „Ale je tvrdohlavá.“

„To se u královny hodí,“ mínila Zoja.

„Myslíš?“

Nikolaj se nemohl ubránit, zapátral pohledem v Zojině tváři. Podívala se na něj letmo, snad se mu to jen zdálo, zachytil záblesk modré, jako když se mezi stromy mihne obloha. A co měl ten pohled znamenat? Něco. Nic. Snáz by se mu věštil vlastní osud z mraků.

Zoja chytila otěže jednou rukou a upravila si rukavice. „Za necelý měsíc dorazí královna Makhi a bude čekat velkolepou slavnost. Když nebude nevěsta spolupracovat, připrav se na mezinárodní incident.“

„To se může stát v každém případě,“ připomněla Tamara.

„Ano, ale jestli nedojde ke svatbě, Nikolaj si už nebude muset dělat starosti s Fjerdany, se Šu Hanem ani s Vrásou.“

„Nebudu?“

„Ne, protože tě Žeňa zavraždí. Máš tušení, kolik práce jí stojí plánování té události?“

Nikolaj si povzdechl. „Dojde k tomu. Už jsem si nechal ušít i nový oblek.“

„Oblek,“ opakovala Zoja a obrátila oči k nebi. „No, aspoň budeš na vlastním pohřbu vyfiknutý. Promluv s Ehri. *Okouzli* ji.“

Měla pravdu, a to ho zlobilo víc než co jiného. S vděčností zaznamenal, že se od tábora blíží jezdec, ale jeho zachmuřený výraz mu okamžitě rozbušil srdce. S dobrými zprávami nikdo nikdy takhle neuhání.

„Co se děje?“ zeptal se, když k nim jezdec dorazil.

„Z Os Alty dorazil letoun, Vaše Veličenstvo,“ zasípal posel. „Dostali jsme zprávu od Termita.“ Podal Nikolajovi zapečetěný list.

Všiml si, jak se Zoja naklonila v sedle dopředu, a věděl, že by mu nejradši vyšklubla ten list z rukou. Termit bylo krycí jméno Niny Zenikové.

Přešel pohledem po strážce. Doufal, že budou mít víc času. Ale Nina jim aspoň dala výhodu.

„Musíme se vrátit do tábora. Jed' napřed a vyříd' jim, ať připraví dva letouny,“ nařídil Nikolaj poslovi a ten zmizel v obláčku prachu.

„Je to tady, co?“ zeptala se Zoja.

„Fjerda vytáhla do boje. Tamaro, dej vědět Davidovi a výrobcům a já pošlu letoun k našim kontaktům na západě.“

„Rakety ještě nejsou použitelné,“ upozornila ho Tamara.

„Ne. Ale Fjerdané nepočkají.“ Nikolaj se obrátil k Zoje. „Hiram Schenck je v Os Kervu. Víš, co dělat. Máme jen jedinou šanci to napravit.“

„Jsme připravení?“ zeptal se Tolja.

„To sotva,“ odpověděla Tamara. „Ale stejně jim zatopíme.“

Při tom pomyšlení se v Nikolajovi probral démon. Válka je jako oheň – náhlá, hladová a nejsnáze uhasitelná dřív, než se rozhoří. Udělá, co bude moci, aby ten požár zastavil. Báł se o svou zemi a sám o sebe. Byl by blázen, kdyby se nebál. Ale něco v něm, snad korzár, snad démon, snad princ, který si prodral cestu k trůnu, toužilo po boji.

„Berme to, jako když se pořádá slavnost,“ řekl a škubl otěžemi. „Teprve až dorazí hosté, ukáže se, kdo je opravdový přítel.“

NINA SE PROBUDILA A ZJISTILA, že u její postele stojí Hanne a třese jí paží. Srdce jí v hrudi bušilo, uvědomila si, že má přikrývky nasáklé potem. Mluvila snad ze spaní? Zdálo se jí o ledu. O Matthiasově vlkovi. Trassel jí žral z ruky, ale když se podívala pozorněji, viděla, že má bílou tlamu umazanou od krve a hoduje na mrtvole.

„Někdo přijel,“ hlásila jí Hanne. „Někdo z kláštera.“

Nina se posadila, noční vzduch jí chladil pot na těle. Okamžitě se probrala. Srdce jí zas bušilo, ale s tím zamlženým snem už to nemělo nic společného. Hanne byla studentkou v klášteře v Gäfvalle, kde společně s Ninou odhalily příšerný Brumův plán týkající se Služebnic pramene a nedaleké vojenské pevnosti. Zastavily tu zrůdnost a zachránily tolik grišů, kolik jen mohly. Nina poslala matku představenou na smrt a nelitovala toho.

„Kdo je to?“ zašeptala, zabalila se do vlněného županu ke krku a pevně si ho převázala. Vsunula nohy do pantoflí. Aspoň že podlahy se na Bílém ostrově vytápěly.

„Nevím. Matka poslala pro nás obě.“

„U svatého Djela, vezmi si župan. Copak ti není zima?“ Hanne na sobě měla jen bavlněnou noční košili. Světlo petrolejové lampy v její ruce se odráželo od narudlého strniště na vystříhané hlavě.

„Mám takový strach, že to ani necítím,“ odpověděla Hanne. Společně pospíchaly šatnou, která spojovala Ninin menší pokojík s její ložnicí.

Pevnost v Gäfvalle rozmetala exploze, kterou nastražil Ninin tým, a v chaosu, jenž následoval, se Hanne s Ninou povedlo zahrát si na nevinné. Jarl Brum netušil, kdo je Nina ve skutečnosti, ani že má prsty ve zničení jeho laboratoře a programu mučení. Uvítal Milu Jandersdatovou ve své domácnosti, přesvědčený, že mu spolu s dcerou zachránila život. Samozřejmě netušil, že kdyby bylo po jejím, byla by to s ním skoncovala jednou provždycky.

Tehdy Hanne s Ninou věřily, že všemu unikly. Možná tomu tak nakonec nebude. Prach se usadil a někdo z kláštera si mohl dát dohromady jednotlivé části jejich triku. Možná, že Služebnice pramene našly uniformu *drüskellå*, kterou Hanne ukradla. Třeba někdo viděl, jak Hanne s Ninou vlečou bezvládné Brumovo tělo z vozu.

„Tumáš.“ Nina přidržela Hanne župan, aby do něj mohla vklouznout. Byl po fjerdském způsobu z prosté břidlicově šedé vlny, ale podšitý příjemnou kožesímkou. Jako by se cokoli, co naznačovalo luxus nebo pohodlí, mělo skrývat.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Hanne. Chvěla se.

Nina ji otočila a zavázala jí pásek. „Necháme je mluvit.“

„Nemusíš mi dělat služku,“ zamračila se Hanne. „V soukromí ne.“

„Mně to nevadí.“ Hanniny oči vypadaly v tomto světle jako roztavená měď. Nina se přiměla soustředit se na pásek, zavázala ho na úhlednou mašli. „Budeme jako obrázek nevinnosti a ctnosti. Zjistíme, co vědí, a všechno zapřeme. A kdyby došlo na nejhorší, já byla ten bezcitný zvěd, co tě zapletl do své sítě.“

„Neměla bys číst tolik románů.“

„A ty bys jich zas měla číst víc. Máš ruce jako led.“

„Celá jsem jako rampouch.“

„To je tím strachem.“ Nina sevřela Hanniny ruce a třela je. „Nasad' svoje nadání, zpomal si trochu puls, zklidni dech.“

„Hanne?“ ozval se Ylvin hlas z chodby.

„Už jdeme, mamá! Jen se oblékáme!“ Ztlumila hlas. „Nino, já se rozhodla sama. Nedovolím ti, abys to odnesla za mě.“

„A já nedopustím, abys přišla k úhoně, protože ses zapletla do mého švindlu.“

„Proč musíš být tak umíněná?“

Protože Nina dokázala být lehkomyšlná a pošetilá a někdy to znamenalo, že to odnesou nesprávní lidé. Hanne už byla v životě bita dost.

„Ještě nesmutněme,“ vyhnula se Nina otázce. „Možná nám Služebnice pramene přišly předat nějaký dárek.“

„No jistě. Jak to, že mě to nenapadlo? Doufám, že je to poník.“

Cesta úzkou chodbou působila jako pochod na šibenici. Nina si pečlivě upevnila sponku do vlasů. Ve Fjerdě se neprovdané ženy neobjevovaly na veřejnosti, aniž by měly vlasy spletené do copů. Všechny ty nutné náležitosti působily Nině permanentní bolení hlavy. Role Mily Jandersdatové ji však dostala do samotného srdce Ledového paláce, dokonalé základny, z níž mohla organizovat své zázraky.

Hanne si jejich kouskem na tržišti nebyla tolik jistá.

„Stojí to za to?“ mračila se toho dne večer v soukromí jejich pokojů. „Pro lidi z města to bude mít následky. Můj otec takové kacířství nepřipustí. Přijme drastičtější opatření a zaplatí za to nevinní.“

„Nevinní platí už teď,“ připomněla jí Nina. „Jen to nejsou Fjerdané.“

„Dej si pozor, Nino,“ kladla jí na srdce Hanne, když si zalézala pod deku. „Aby ses nestala tím, co o tobě tvrdí můj otec.“

Nina věděla, že má pravdu. Zoja ji taky často peskovala za lehkomyšlnost. Problém byl v tom, že věděla, že jejich práce není marná. Ano, existovala spousta fanatiků jako Brum, kteří budou griši vždycky nenávidět – a spousta lidí je v tom bude nadšeně podporovat. Ale kult sluneční světice našel následovníky už před lety, kdy se Alina Starková vydala zničit Vrásu stínu a stala se přitom mučednicí. To byl zázrak, jaký Brum nemohl popřít. A pak, v minulém roce byly hlášeny zázraky po celé Ravce – plačící sochy, mosty vytvořené z kostí. Na obou stranách hranice se šeptalo o tom, že nastupuje věk svatých. To hnutí se tvořilo už dlouho a Nina ho jen potřebovala trochu popostrčit.